

Aarhundrede navnlig som Følge af den moderne Kvindeemancipationsbevægelse har undergaaet en væsentlig Forandring, der bevirker, at en særlig Beskyttelse for Kvinden paa dette Omraade har mistet den sædelige og retslige Begrundelse, den kunde have i svundne Aarhundreder, dels at Begrebet „Forlovelse“ ikke længere er egnet til at danne retsligt Grundlag for Udfindelsen af Mandens væsentlige Ansvar for Besvangrelsen og væsentlige Skyld i Forlovensens Ophævelse. Mindretallet mener derfor, at en Bestemmelse som den i § 2 indeholdte, der havde sin Berettigelse i tidligere Tider, ikke længere er tidssvarende, fordi de moralske og juridiske Forudsætninger for den ikke længere er til Stede. Langt mere end at raade Bod paa Uret vil den nu til Dags komme til at formindske Retssikkerheden og svække Kvindens Følelse af eget moralske Værd. Mindretallet foreslaar derfor, at § 2 udgaar. Derimod kan det tiltræde Bestemmelsen i § 1, fordi „Forholdsregler, der med Føje er truffet med et forestaaende Ægteskab for Øje“ dels er et bestemt, objektivt paaviseligt Kriterium for, at „Forlovelsen“ i hvert Fald fra den paagældende Parts Side har været alvorlig ment, dels fordi de „Tab, der er lidt ved saadanne Forholdsregler“ er konkret begrænset og positivt angivelige. En saadan Bestemmelse vil komme til at virke lige for Mænd og Kvinder og er vel stemmende med Nutidens Moral- og Retsopfattelse.

Mindretallet er ubetinget Tilhænger af den obligatoriske, borgerlige Ægteskabsstiftelse, da kun Staten som øverste borgerlig Myndighed er interesseret i Ægteskabsindgaaelsen. Saa længe imidlertid den verdslige Statsmagt ogsaa er højeste Myndighed i kirkelige Anliggender, formener Mindretallet, at Spørgsmaalet om obligatorisk eller fakultativ borgerlig Ægteforening kun er en Formsag, og for en Formsags Skyld finder Mindretallet det ikke forsvarligt at lade et Lovforslag som det foreliggende falde, idet det er et uafviseligt og bydende Realitetskrav, at Samfundets Borgere uden Vanskelighed — uden at

skulle raadspørge Sagførere og Embedsmænd — sættes i Stand til at gøre sig bekendt med, hvad der er Lov og Ret i deres mest personlige Forhold.

Ud fra samme Betragtning kan Mindretallet, skønt det mener, at Lysningsinstitutionen er en historisk Anakronisme, tiltræde en hvilken som helst Lysningsordning, hvorefter der kan samles et Flertal.

Mindretallet tiltræder Forslaget om at lade § 18 udgaa, idet Mindretallet — hvad der end maatte menes om Statens Interesse i den religiøse Opdragelse i Skolen — er ubetinget Modstander af enhver Art Religionstvang i Forældres personlige Forhold til deres Børn.

Mindretallet tiltræder Radikales og Socialdemokraters Forslag om med Hensyn til Separationstidens Længde at gindsætte den i det oprindelige Lovforslag foreslaaede Separationstid paa henholdsvis 1 Aar og 2 Aar, efter som Parterne er enige om Skilsmisse eller ikke.

Mindretallet betvivler, at 6 Maaneder vil have nogen nævneværdig Betydning for Genoptagelsen af faktisk opløste Ægteskaber, medens denne forøgede Separationstid derimod i mangfoldige Tilfælde vil bidrage til at opretholde illegitime Forbindelser og hindre et nyt lovformeligt Ægteskabs Indgaaelse, som det er Samfundets Interesse og Statsmagtens Opgave at befordre. Da Ægteskabets Idé som livsvarigt af Staten allerede er forvansket og forflygtiget derved, at den giver Adgang til Separation og Skilsmisse, selv om der ikke fra nogen af Parternes Side foreligger Brøde eller Skyld af nogen Art, mener Mindretallet, at en Separationstid paa henholdsvis 1 og 2 Aar er en ægteskabelig Afviklingsforholdsregel, som anbefaler sig af rent praktiske Grunde, og at Spørgsmaalet om denne Tidsfrists Længde er irrelevant for en religiøs og moralsk Grundbetragtning af Ægteskabet.

Ud fra samme Synspunkt kan Mindretallet ikke tiltræde den af et andet Mindretal foreslaaede Ændring til Lovforslagets § 55, hvorved Ægtefællernes Adgang